

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 października 2018 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w Ł. przeciwko J. P. i G. P. o opróżnienie lokalu:

1. **oddalił powództwo,**
2. **zasądził od Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w Ł. solidarnie na rzecz J. P. i G. P. kwotę 124 zł tytułem kosztów procesu.**

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

W obrębie nieruchomości położonej przy ulicy (...) w Ł., stanowiącej działkę gruntu numer (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą numer (...), wyodrębnionych pozostaje 22 lokali, w tym 21 mieszkalnych oraz 1 użytkowy. Na terenie nieruchomości funkcjonuje wspólnota mieszkaniowa.

J. P. i G. P. są właścicielami lokalu mieszkalnego numer (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą numer (...) (prawo własności nabyte w dniu 13 października 1994 roku, Rep A nr 3731/94) oraz lokalu użytkowego numer (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą numer (...) (prawo własności nabyte w dniu 17 grudnia 2009 roku, Rep A nr 9018/2009).

Uchwałą numer (...) podjętą w drodze indywidualnego zbierania głosów w dniach od 12 grudnia do 18 grudnia 2014 roku w sprawie udostępniania członkom Wspólnoty pomieszczeń piwnicznych stanowiących część wspólną nieruchomości Wspólnota Mieszkaniowa postanowiła m.in.:

a) nieodpłatnie udostępnić członkom wspólnoty pomieszczenia piwniczne stanowiące część nieruchomości wspólnej nieruchomości według zasady „1 lokal – 1 piwnica”, przy zachowaniu przez członków wspólnoty dotychczas zajmowanych piwnic – zgodnie z inwentaryzacją piwnic zweryfikowaną w dniu 21 listopada 2014 roku w obecności członków Wspólnoty, która stanowiła załącznik do uchwały;

b) zobowiązać osoby dysponujące więcej niż 1 piwnicą do wybrania jednej zgodnie z punktem poprzednim uchwały i opróżnienia pozostałych i przekazania Zarządowi Wspólnoty Mieszkaniowej w terminie do dnia 31 stycznia 2015 roku.

Pismami z dnia 19 stycznia 2016 roku oraz 24 lutego 2017 roku Wspólnota Mieszkaniowa wzywała bezskutecznie J. P. i G. P. do realizacji postanowień uchwały numer (...) poprzez opróżnienie i wydanie odpowiednio piwnicy położonej w I klatce schodowej (wezwanie z dnia 19 stycznia 2016 roku) oraz piwnicy położonej w II klatce schodowej (wezwanie z dnia 24 lutego 2017 roku).

W odpowiedzi z dnia 28 marca 2017 roku J. P. i G. P. poinformowali wspólnotę mieszkaniową o braku naruszenia zasady „1 lokal – 1 piwnica”, a przy tym zwrócili uwagę na fakt, że piwnica o powierzchni łącznej 23,78 m² zawsze stanowiła jedno pomieszczenie, które wyłącznie w wyniku podejmowanych czynności zagospodarowania zostało podzielone na dwie części.

W dniu 13 lipca 1945 roku M. O. (poprzednik prawny J. i G. P.) otrzymał przydział lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ulicy (...), który aktualnie odpowiada lokalowi mieszkalnemu numer (...) i pozostawał nieprzerwanie we władaniu członków rodziny P.. Lokatorzy korzystali zawsze z pomieszczenia piwnicznego zlokalizowanego w obrębie II klatki schodowej o łącznej powierzchni 23,78 m².

Pierwotnie do przedmiotowego pomieszczenia prowadziło jedno wejście, a w jego wnętrzu nie było żadnej konstrukcji dzielącej je na dwie części, w szczególności murowanej. W latach 60 – tych XX wieku na terenie

nieruchomości przeprowadzono inwestycję polegającą na podłączeniu miejskiej sieci centralnego ogrzewania. Podjęte czynności wymagały opróżnienia jednego z pomieszczeń piwnicznych, zajmowanego do tej pory przez mieszkańca nieruchomości, a położonego w najbliższym sąsiedztwie kotłowni, celem zabezpieczenia miejsca dla urządzeń instalacji ciepłowniczej. M. O. zdecydował o użyczeniu części swego pomieszczenia piwnicznego dla sąsiadów, którzy byli zmuszeni opróżnić swoją komórkę. Mężczyzna wykonał drugie wejście do pomieszczenia piwnicznego, a nadto drewnianą konstrukcją rozdzielającą obie części komórki, tak aby każda z rodzin miała swobodny i niczym nieskrępowany dostęp do swojej części.

Do chwili obecnej obie części pomieszczenia korzystają z jednego włącznika oświetlenia. Kilkanaście lat temu użyczona pierwotnie przez M. O. część piwnicy została zwrócona małżonkom P.. Nie podjęli oni do tej pory żadnych czynności mających na celu usunięcie drewnianej konstrukcji rozdzielającej pomieszczenia, przy czym wykonanie takiej operacji wymagałoby około 3 dni.

W kwietniu 2015 roku Wspólnota Mieszkaniowa przy ulicy (...) w Ł. zleciła dokonanie inwentaryzacji pomieszczeń piwnicznych P. L. posiadającemu uprawnienia z zakresu budownictwa. W ramach sporządzonego opracowania dokonano oznaczenia powierzchni pomieszczeń piwnicznych, w tym pozostających we władaniu J. P. i G. P.. Jedno z pomieszczeń, zlokalizowano w obrębie klatki schodowej numer I, natomiast drugie w obrębie klatki schodowej numer II (obmiar 23,78 m²), przy czym w ramach szkicu wyodrębniono dwa pomieszczenia o powierzchniach odpowiednio 7,06 m² i 16,72 m², które przedzielono podwójną linią ciągłą o mniejszej grubości niż linie wyznaczające ściany, a także zaznaczono dwa wejścia, z których jedno o wymiarach (54/188) nie odpowiada wartościom przypisanym do pozostałych wejść do komórek piwnicznych (wymiar 91/188).

J. P. i G. P. dysponują do dnia dzisiejszego pomieszczeniem piwnicznym przynależnym do lokalu użytkowego numer (...) oraz pomieszczeniem piwnicznym związanym z lokalem mieszkalnym numer (...), które ma powierzchnię 23,78 m², dwoje odrębnych wejść oraz jest przedzielone konstrukcją drewnianą.

Na podstawie tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za niezasadne w całości.

Sąd Rejonowy uznał, iż istota problemu w niniejszej sprawie sprowadza się wyłącznie do ustalenia, czy pomieszczenia piwniczne zajmowane przez pozwanych, a przypisane do lokalu mieszkalnego numer (...), stanowią jedno pomieszczenie czy też dwa odrębne. Sąd I instancji w swoich rozważaniach odniósł się do treści art. 2 ust. 2 ustawy o własności lokali, który stosuje się odpowiednio również do samodzielnych lokali wykorzystywanych zgodnie z przeznaczeniem na cele inne niż mieszkalne. W ocenie Sądu meriti samodzielny lokal musi być wydzielony i to za pomocą trwałych ścian. Trwałość ścian wpływa w tej mierze nie tylko na możliwość identyfikacji danego pomieszczenia w kontekście jego przypisania danemu członkowi wspólnoty, ale gwarantuje również stabilizację stosunków prawnych związanych z nimi. Ponadto zgodna relacja pozwanych i świadków wskazuje na to, że sporne pomieszczenie stanowiło od samego początku jego użytkowania jedną, wydzieloną trwałymi ścianami piwnicę, które wobec okoliczności związanych z podłączeniem miejskiej sieci grzewczej i użyczenia jej części innym lokatorom, zostało podzielone na dwie powierzchnie konstrukcją drewnianą. Powyższe okoliczności rodzą istotne wątpliwości co do samodzielnego statusu obydwu powierzchni określonych jako lokale o metrażu 7,06 m² i 16,72 m².

W ocenie Sądu Rejonowego strona powodowa nie wykazała podstawowej okoliczności warunkującej zasadność zgłoszonego roszczenia, tj. władania przez powodów trzema pomieszczeniami gospodarczymi w stosunku do dwóch lokali zajmowanych na terenie spornej nieruchomości.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości i zarzucając :

1. naruszenie przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez:

- błędne przyjęcie, że pozwani nie naruszają uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...), w sytuacji gdy materiał dowodowy - oceniony zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów - daje podstawę do wniosku, że J. i G. P. nie stosują się do wprowadzonej ww. uchwałą zasady „1 lokal - 1 piwnica”;
- błędne przyjęcie, że dokument w postaci inwentaryzacji pomieszczeń piwnicznych nie stanowi dowodu tego, że pomieszczenia oznaczone przez rzeczoznawcę jako posiadające powierzchnię 7,06 m² i 16,72 nr stanowią odrębne lokale, w sytuacji gdy brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej ww. dokumentu, z którego wynika, że przypisane do lokalu pozwanych piwnice o powierzchni 7,06 m² i 16,72 m² stanowią osobne pomieszczenia, oddzielone przegrodą i posiadające osobne drzwi wejściowe;
- dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę spornych pomieszczeń piwnicznych według kryterium trwałości ścian, w sytuacji gdy na potrzeby stosowania uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej nie jest wymagane, aby piwnica jako osobne pomieszczenie była wydzielona za pomocą trwałych ścian, skutkiem czego Sąd nieprawidłowo ustalił, że sporne pomieszczenia o powierzchniach 7,06 nr i 16,72 m² stanowią jedną piwnicę;
- nieprawidłową ocenę, że powód nie sprostął ciężarowi dowodowemu, o którym mowa w art. 6 k.c., podczas gdy dowody przedstawione przez powoda są wystarczające dla uwzględnienia powództwa w całości

2.naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2018 r., poz. 716 ze zm.) przez jego zastosowanie do oceny stanu faktycznego sprawy, której przedmiotem nie jest wyodrębnienie lokalu, lecz wydanie pomieszczeń piwnicznych, zajmowanych przez pozwanych bez uprawnienia;
- art. 222 § 1 k.c. przez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie żądania pozwu w sytuacji gdy pozwani dysponują pomieszczeniami piwnicznymi bez uprawnienia, z naruszeniem uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...).

Wobec podniesionych zarzutów apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez nakazanie solidarnie pozwany: J. i G. P., by opróżnili i wydali powodowi nieruchomości w postaci lokali gospodarczych - dwóch komórek, o powierzchniach 16,72 m² oraz 7,06 m² tj. łącznie o powierzchni 23,78 m², oznaczonych numerem 23, usytuowanych w pomieszczeniach piwnicy II klatki schodowej oficyny nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), od strony al. (...). Ponadto apelantka wniosła o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji w

całości i o zasądzenie na rzecz pozwanych od powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje zatem wskazane ustalenia za własne.

Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. należy zatem uznać za chybiony w sytuacji, gdy ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji pozostaje w zgodzie z dyrektywami wskazanymi w przywołanej normie prawnej, zaś stanowisko skarżącego stanowi jedynie polemikę z prawidłowo ocenionymi ustaleniami faktycznymi, przyjętymi u podstaw kwestionowanego orzeczenia.

W tym miejscu przypomnieć jedynie wypada, że w doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego, czego nie sposób zarzucić Sądowi Rejonowemu.

Sąd I instancji słusznie przyjął, że pozwani nie naruszają ustalonej w uchwale Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...) zasady „1 lokal – 1 piwnica”. W przedmiotowej sprawie ustalono, iż pozwani są właścicielami dwóch lokali na terenie nieruchomości przy ul. (...) – mieszkania oznaczonego numerem (...) oraz pracowni. Z tego tytułu pozwany przysługują 2 piwnice, do lokalu użytkowego przydzielona jest piwnica o powierzchni 16,16 m², natomiast do lokalu numer (...) przydzielone jest pomieszczenie składające się z dwóch części oddzielonych drewnianą przegrodą o łącznej powierzchni 23,78 m². Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, sporna piwnica przydzielona do lokalu numer (...) była jednym pomieszczeniem, natomiast ze względu na wykonywane w kamienicy podłączenie do miejskiej sieci centralnego ogrzewania, została przez poprzednika pozwanych podzielona na dwie części drewnianą przegrodą w celu użyczenia jej innemu lokatorowi. W tym samym czasie zostało wykonane drugie wejście, różniące się wymiarami od pozostałych drzwi w piwnicy. Przegroda nie stanowi konstrukcji stałej, podczas gdy w innych pomieszczeniach piwnicznych są murowane ściany, ponadto pozostał jeden wspólny włącznik do pomieszczenia. Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, wobec wszystkich przytoczonych okoliczności, nie powielając wskazanej przez Sąd I instancji argumentacji, iż sporne powierzchnie stanowią jedno pomieszczenie. Tym samym, nie sposób przyjąć, że pozwani nie stosują się do uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...).

Nietrafny jest również zarzut skarżącej, iż Sąd błędnie przyjął, że dokument w postaci inwentaryzacji pomieszczeń piwnicznych nie stanowi dowodu tego, że sporne pomieszczenia stanowią odrębne lokale, w sytuacji gdy brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej wskazanego dokumentu.

Złożona przez powódkę inwentaryzacja ma charakter dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie dowodów na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. Tym samym oceniając wiarygodność i moc dowodów Sąd kierował się własnym przekonaniem, a także zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Uwadze Sądu Rejonowego nie uszły podnoszone przez stronę pozwaną niezgodności w przedstawionej opinii, które budziły poważne wątpliwości. Pozwani nie kwestionowali uprawnień osoby wykonującej inwentaryzację, jednak samo posiadanie stosownych uprawnień uprawdopodobnia co najwyżej wykonanie inwentaryzacji zgodnie ze sztuką, ale nie przesądza tej kwestii, nie oznacza to, że dokument nie jest obarczony błędami. Natomiast uprawdopodobnienie nie może zastąpić w tej sprawie obowiązku udowodnienia faktów za pomocą środków dowodowych przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego. Wobec powziętych wątpliwości co do treści inwentaryzacji, Sąd Rejonowy w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym słusznie uznał, iż przedstawiony dokument nie może stanowić wyłącznej podstawy rozstrzygnięcia, a wobec podniesionych zarzutów nie daje podstaw do przyjęcia, iż sporne pomieszczenia stanowią dwa odrębne lokale.

W ocenie Sądu Odwoławczego niezasadnym jest również zarzut dokonania przez Sąd I instancji nieprawidłowej oceny, iż powód nie sprostął ciężarowi dowodowemu, podczas gdy dowody przedstawione przez powoda są wystarczające do uwzględnienia powództwa w całości.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniami powódki, że przedstawiony przez nią dowód z inwentaryzacji jest wystarczający do uwzględnienia powództwa. Jak wyżej wskazano, treści zawarte w przedstawionym dokumencie budziły poważne wątpliwości. Pozwani uwypuklili różnice w grubości ścian wyodrębniających pomieszczenia piwniczne oraz konstrukcji dzielącej sporną powierzchnię, inny wymiar drugich drzwi wejściowych do komórki w porównaniu do pozostałych wejść do komórek znajdujących się w piwnicy. Jednocześnie należy wskazać, że w inwentaryzacji nie została, bądź błędnie została oznaczona komórka przynależna do lokalu użytkowego U2 należącego do pozwanych. Wobec kwestionowania twierdzeń powódki i treści przedstawionego dokumentu oraz ujawnionych nieścisłości powódka winna przedstawić inne dowody na potwierdzenie swoich tez. Należy jednocześnie zaznaczyć, że strona powodowa miała szeroki wachlarz możliwości dowodzenia swoich twierdzeń, które wskazał w uzasadnieniu

Sąd Rejonowy, tj. poprzez dowód z dokumentu inwentaryzacji budynku sprzed lat 60- tych XX wieku, z zeznań P. L., co do przyjętej metodologii swego opracowania bądź też od razu z opinii biegłego z zakresu budownictwa celem ostatecznej weryfikacji czy sporne powierzchnie stanowią 2 oddzielne lokale piwniczne, czy też tylko jeden lokal, który na skutek prac adaptacyjnych i wzniesienia prowizorycznej konstrukcji drewnianej został podzielony na dwie części. Kwestia ta wymagała niewątpliwie wiedzy specjalistycznej i nie mogła być w przypadku sporu między stronami wykazana bez dowodu z opinii biegłego. W okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie powódka nie sprostала ciężarowi dowodowemu.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem apelantki, iż Sąd Rejonowy naruszył art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie. Wskazać należy, iż uchwała nr 9/2014 wprowadziła zasadę „1 lokal – 1 piwnica”. Określenie lokalu w rozumieniu wskazanej uchwały nie nastręcza trudności, jednak nie wskazano, jakie kryteria powinno spełniać pomieszczenie, aby zostało uznane za piwnicę. Wobec braku stosownych regulacji, w przypadku zaistnienia wątpliwości, Sąd I instancji słusznie odwołał się do definicji samodzielnego lokalu wskazanej w ustawie o własności lokali. Wskazane przesłanki nie pozostawiają wątpliwości co do kwestii uznania pomieszczenia za jedną piwnicę. Trwałość ścian jest kryterium obiektywnym i wpływa nie tylko ma możliwość identyfikacji danego pomieszczenia w kontekście jego przypisania danemu członkowi wspólnoty, ale także gwarantuje stabilizację stosunków prawnych. Uznanie za powódką, iż pomieszczenia piwniczne mogą być oddzielone różnymi, także nietrwałymi materiałami, zagraża stabilności podziałów powierzchni pomiędzy lokatorami i grozi zmienianiem powierzchni poszczególnych przestrzeni, co niewątpliwie wpływałoby na wartość pobieranych opłat naliczanych od zajmowanych powierzchni. Tym samym, wobec braku innych regulacji, Sąd Rejonowy słusznie posłużył się kryteriami zawartymi w ustawie o własności lokali oceniając, iż sporne powierzchnie stanowią jedną piwnicę.

Zarzut naruszenia art. 222 § 1 k.c. również należy uznać za nietrafny.

Zgodnie ze wskazanym przepisem, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. W niniejszej sprawie Wspólnota Mieszkaniowa mogła żądać wydania pomieszczeń piwnicznych przez pozwanych w przypadku, gdyby nie przysługiwało im skuteczne względem powódki uprawnienie do władania rzeczą. Uprawnienie do władania komórkami lokatorskimi wynika z uchwały wspólnoty Mieszkaniowej nr (...) według zasady „1 lokal – 1 piwnica”. Pozwani, jak wyżej wskazano, są właścicielami dwóch pomieszczeń piwnicznych – jednego przynależnego do lokalu nr (...) i jednego przynależnego do lokalu użytkowego U2. Wbrew twierdzeniom powódki, nie powielając wyżej wskazanej argumentacji, komórka o łącznej powierzchni 23,78 m², choć przedzielona drewnianą konstrukcją, stanowi jedno pomieszczenie. Tym samym, pozwani władając tymi pomieszczeniami, nie naruszają postanowień uchwały, mają uprawnienia do władania nimi, a powódka nie może skutecznie dochodzić wydania rzeczy na podstawie art. 222 § 1 k.c.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez powódkę apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Na marginesie należy wskazać, iż żądanie pozwu narusza zasady ustalone na podstawie uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...). Powódka zażądała opróżnienia przez pozwanych i wydania lokali gospodarczych – dwóch komórek o powierzchniach 16,72 m² oraz 7,06 m², łącznie oznaczonych numerem 23. Pozwani dysponują dwoma lokalami – lokalem mieszkalnym numer (...) oraz lokalem użytkowym U2. Powódka zdaje się nie dostrzegać, iż w przypadku uwzględnienia powództwa zostałaby naruszona zasada „1 lokal – 1 piwnica”, bowiem pozwani dysponując dwoma lokalami do swojej dyspozycji mieliby jedną piwnicę. Ponadto tak sformułowane żądanie pozwu sugeruje, że powódka postrzega wskazane powierzchnie jako jedną piwnicę.

Również alternatywnie wskazane roszczenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Powódka wniosła m.in. o przywrócenie stanu poprzedniego lokali gospodarczych - dwóch komórek o łącznej powierzchni 23,78 m² oznaczonych numerem 23, poprzez ponowne zamontowanie przegrody stanowiącej konstrukcję drewnianą pozwalającej wyodrębnić na

powrót dwa pomieszczenia gospodarcze w miejsce jednego. W pierwszej kolejności należy wskazać sprzeczność w rozumowaniu powódki, która z faktu istnienia konstrukcji drewnianej wywodzi podział powierzchni na dwa pomieszczenia, a jednocześnie poprzez swoje roszczenie neguje jej istnienie. Po drugie, jak wynika z zebranego materiału dowodowego, konstrukcja drewniana znajdująca się w pomieszczeniu oznaczonym numerem 23 nieprzerwanie istnieje od lat 60-tych XX wieku do chwili obecnej. Tym samym Sąd Rejonowy słusznie ocenił, że żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie.